

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. Монтана, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на девети март
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Тушева

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
в присъствието на прокурора Л. Ил. Й.
като разгледа докладваното от Аделина Тушева Гражданско дело №
20231600100034 по описа за 2023 година

Производството е с правно основание чл.2, ал.1 , т.3 от Закона за отговорността на
държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Ищецът Е.Ц.. от гр.* твърди в исковата си молба, че в качеството му на изпълняващ
длъжността * на * * е било повдигнато и поддържано незаконно обвинение за периода
16.05.2014 г. - 22.08.2017 г. На **16.05.2014 г.** с Постановление по ДП № 47/2013 г. по описа
на ОСлО при ОП-Монтана срещу Е. Ц. е било повдигнато обвинение и същият е бил
привлечен като обвиняем за извършено през периода 02.01.2008 г. до 01.10.2010 г.,
престъпление по чл. 282, ал. 2 във вр. с ал. 1, предл. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, за което
на **01.07.2014 г.** е внесен в съда обвинителен акт на ОП – Монтана и е образувано НДОХ №
103/2014г. по описа на Окръжен съд –Монтана, приключило с оправдателна присъда от
25.11.2014 г. С Решение № 64 от **05.03.2015 г.** по ВНОХД № 79/2015 г. по описа на САС,
образувано по протест на прокурора, оправдателната присъда е отменена поради допуснати
процесуални нарушения и делото било върнато на първоинстанционния съд за ново
разглеждане от друг състав.

При второто разглеждане на делото пред първоинстанционния съд с Присъда от
11.05.2016 г. по НОХД № 36/2015 г. на Окръжен съд - Монтана Е. Ц. е признат за невиновен
и изцяло оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 282, ал. 2 във вр. с
ал. 1, предл. 3 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като е признат за виновен в извършване на друго
престъпление, за което не е било повдигнато обвинение - по чл.219, ал.3, във връзка с ал.1 и
чл.26, ал.1 от НК с наложено наказание две години лишаване от свобода и две години

лишаване от право да заема длъжност в *, като на основание чл.66 от НК изтърпяването на първото наказание е отложено за срок от пет години. Тази присъда в частта, с която ищецът е признат за виновен е отменена с присъда № 26 от **19.10.2016** г. по ВНОХД № 889/2016 г. по описа на САС и ищецът е оправдан, като присъдата е потвърдена от ВКС с окончателно Решение от **22.08.2017** г. по НД № 8/2017 г.

Твърди се, че в резултат на повдигнатото и поддържано незаконно обвинение ищецът е претърпял неимуществени и имуществени вреди в претендираните размери. Имуствените вреди представляват направените от него в хода на наказателното производство деловодни разноси. Неимуществените вреди са обосновани с оглед вида и тежестта на поддържаните две обвинения, предвидените в закона наказания, качеството на ищеца на длъжностно лице - * на * *, чистото му съдебно минало, като са развити съображения за накърняване високия образователен, професионален и обществен статус, който Е. Ц. е имал до този момент, доверието, с което се е ползвал сред своите съграждани като * и *, като с повдигнатите обвинения са накърнени доброто му име и авторитет на почтен и съвестен човек, каквито е имал до този момент. Твърди се, че Е. Ц. е бил в разцвета на силите си, с натрупан достатъчно професионален опит, утвърдил се като добър и уважаван * - бил е избран три пъти за * на * *, а след това-* и кариерата му е била във възход. Незаконните обвинения са го злепоставили пред обществеността и съгражданите му, попречили са на кариерното му развитие, като единствената причина, поради която не се е кандидатира отново за * на * * са били именно незаконните обвинения. Незаконните обвинения и осъждания били постоянен обект на обсъждане в * *, сред съгражданите му, широко са отразявани в медиите, с което е създадена негативната представа за Е. Ц. на база разпространената от съдебните органи информация, което го е карало да изпитва срам, неудобство и безпокойство, когато излиза от дома си.

Ищецът твърди, че липсва адекватно оповестяване сред обществото на двете оправдателни присъди поради, което дори след като е бил признат за невинен хората са продължили да го възприемат като престъпник и дълго време след това се е чувствал несигурен и виновен пред своите съграждани. По време на наказателните производства Е. Ц. е изпаднал в социална изолация - прекъснати са били контакти с близки хора, които впоследствие не са възстановени и след оправдаването му. Твърди се неразумна продължителност на наказателното преследване, развило се пред три съдебни инстанции, два пъти разгледано на първа и втора инстанции за период от 3 години 3 месеца и 7 дни при добросъвестно поведение на ищеца. Спрямо него е била взета мярка за неотклонение още с постановленията за привличане на обвиняем, с която са ограничени правата му. Повдигнатите и поддържани обвинения, последвалата осъдителна присъда са се отразили изключително негативно на психиката на Е. Ц., в резултат, на което е станал по-затворен и е изпитвал затруднения в общуването с хората, и в крайна сметка се е отказал от политическата си кариера и от работата в * *. Нанесени са и тежки последици върху семейното му положение - цялото семейство е било подложено на натиск и стрес, което е разстроило семейните отношения и е предизвикало раздяла със съпругата му. Синът на Е. Ц.

също е бил подложен на психологически натиск от околните, задавал е постоянно въпроси дали баща му е престъпник и е чакал от него удовлетворителни отговори.

Релевират се доводи, че гореописаните вреди са в причинна връзка с незаконно повдигнатите му обвинения, за което отговорност се носи от Държавата, като ищецът претендира заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000,00 лева, както и обезщетение за имуществени вреди в размер на 6255,00 лева, ведно със законната лихва от исковата молба, както и заплащане на обезщетение за забавено изпълнение върху горните суми в размер на 27980,52 лева за периода от 22.08.2017 г. до датата на исковата молба. Претендира и плащане на направените по делото разноски.

Ответникът Прокуратурата на Р България с писмения отговор оспорва исковите по основание и размер. Твърди липса на доказателства за наличие на повдигнати обвинения и оправдаване на ищеца, както и такива за претърпени вреди, пряк и непосредствен резултат от обвиненията. Поддържа, че наказателното производство е приключило в разумни срокове, като преобладаващ период е било в съдебна фаза. Ищецът е признат за виновен в извършване на престъпление, за което не е било повдигнато обвинение от Прокуратурата. За медийното разгласяване на наказателното производство ответникът твърди, че не носи отговорност. Оспорва размера на претенциите за неимуществени вреди като несъобразен с принципа на справедливост. Оспорва претенцията за имуществени вреди с доводи, че липсват доказателства по кои дела са заплатени деловодни разноски. Оспорва се и претенцията за законна лихва като погасена по давност с изтичане на тригодишен срок.

Доказателствата по делото са писмени и гласни, след чиято преценка в тяхната взаимна връзка и логическо единство, във връзка с твърденията на страните и въз основа на закона, съдът приема за установено следното:

Безспорно е по делото, че в периода 2007 г. – 2011 г. ищецът Е.Ц. е бил * на * *.

От приложените по делото писмени доказателства, включително НОХД № 198/2014 г. по описа на ОС-* се установява следната хронология на наказателното производство, водено срещу ищеца:

С Постановление с изх. № 3260/17.10.2013 г. на прокурор при Апелативна прокуратура-гр.София, е уважен като основателен направеният самоотвод на Административния ръководител-Окръжен прокурор на ОП-*, като за компетентна да осъществява функции по ръководство и надзор по материалите на преписка № 1427/2013 г. по описа на ОП-*, е определена Окръжна прокуратура- гр.Монтана.

На 21.10.2013 г. е образувано досъдебно производство № 47/ 2013 г. по описа на ОСЛО при Окръжна прокуратура – гр.Монтана, по което с Постановление от **16.05.2014** г. Е.Ц. е привлечен в качеството на обвиняем с повдигнато обвинение по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК, за това че за периода 02.01.2008 г. - 26.10.2012 г. в гр. *, обл. *, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – * на * *, обл. *, превишил властта и правата си като нарушил разпоредбата на чл.9, т.6 от Наредба № 03 за упражняване правата на собственост от * * върху общинската част от капитала на търговските дружества, разпоредбите на чл.37, ал.1, т.9, чл.37, ал.2, т.1, чл.48, чл. 49, чл.51, ал.1, т.2 от Наредба № 3 за условията и реда за упражняване правата на собственост на * * в търговски дружества с общинско участие в капитала, за участието на *та в граждански дружества и сдружения с

нестопанска цел, разпоредбата на чл.63, ал.3 от Закона за лечебните заведения и разпоредбата на чл.16, ал.3 от Наредба № 9 от 26.06.2000 г. за условията и реда на провеждане на конкурси за възлагане на управлението на лечебни заведения по ЗЛЗ, с цел да набави за друго облага - П.Р. и от това са настъпили значителни вредни последици за * * от имуществен характер в размер на 31 643,83 лева. С постановление от същата дата му е наложена и мярка за неотклонение „подписка“.

Впоследствие, с оглед прецизиране на обвинението като времеви период, е извършено ново привличане на обвиняемия Е. Ц., като с Постановление от **24.06.2014 г.** Е.Ц. е привлечен в качеството на обвиняем с повдигнато обвинение по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК, за това че за периода 02.01.2008 г. до 01.10.2010 г. в гр. *, обл. *, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – * на * *, обл. *, превишил властта и правата си, като нарушил разпоредбата на чл.9, т.6 от Наредба № 03 за упражняване правата на собственост от * * върху общинската част от капитала на търговските дружества, разпоредбите на чл.37, ал.1, т.9, чл.37, ал.2, т.1, чл.48, чл. 49, чл.51, ал.1, т.2 от Наредба № 3 за условията и реда за упражняване правата на собственост на * * в търговски дружества с общинско участие в капитала, за участието на *та в граждански дружества и сдружения с нестопанска цел, разпоредбата на чл.63, ал.3 от Закона за лечебните заведения и разпоредбата на чл.16, ал.3 от Наредба № 9 от 26.06.2000 г. за условията и реда на провеждане на конкурси за възлагане на управлението на лечебни заведения по ЗЛЗ, с цел да набави за друго облага - П.Р. и от това са настъпили значителни вредни последици за * * от имуществен характер в размер на 31 643,83 лева. С постановление от същата дата му е наложена и мярка за неотклонение „подписка“.

По повдигнатото обвинение за престъпление по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК е внесен на **01.07.2014 г.** в ОС- * обвинителен акт, образувано е НОХД № 198/2014 г. по описа на ОС-*, като поради невъзможността да се образува състав в съда, на основание чл.43, т.3 от НПК, с Разпореждане №81/09.07.2014 г. на Председателя на съда делото е изпратено до Върховния касационен съд.

С Определение № 100/25.07.2014 г. ВКС определя ОС-Монтана за компетентен да проведе първоинстанционното съдебно производство и изпраща делото. По този повод по описа на ОС-Монтана е образувано НОХД № 103/2014 г, като с присъда от 25.11.2014 г. по него Е. Ц. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Чрез подаден от ОП-Монтана протест е поискана отмяна на присъдата, като с Решение № 64 от 05.03.2015 г. по ВНДОХ № 79/2015 г. Софийския апелативен съд я отменя и връща делото на ОС-Монтана за разглеждането му от друг състав.

Съобразно това по описа на МОС е образувано НОХД № 36/2015 г., като с Присъда от 11.05.2016 г. по него Е. Ц. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, а е признат за виновен за извършване на престъпление по чл.219, ал.3 вр. ал.1 и чл.26, ал.1 от НК, за което е осъден на две години лишаване от свобода и две години лишаване от право да заема длъжност в *. На основание чл.66 от НК съдът е отложил изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от пет години. Също така частично е уважен и предявеният срещу подсъдимия граждански иск в размер на 14 807,42 лева.

Присъдата е обжалвана от подсъдимия пред Софийския апелативен съд, който с Присъда № 26 от 19.10.2016 г. по образуваното пред него ВНДОХ № 889/2016 г. отменя постановената от МОС присъда и признава Е. Ц. за невиновен за престъплението по чл.219, ал.3 във вр. ал.1 и чл. 26, ал.1 от НК, като освен това отхвърля гражданския иск като неоснователен и потвърждава присъдата в останалата ѝ част. С Протокол от 19.10.2016 г. САС отменя наложената на подсъдимия мярка за неотклонение „подписка“. С касационен протест е обжалвана постановената от САС присъда, като в тази връзка с Решение № 62 от **22.08.2017 г.** по НД № 8/2017 г. ВКС я оставя в сила.

Съобразно горното се стига до извода, че наказателното производство срещу ищеца е продължило общо 3 години, 3 месеца и 7 дни.

По делото са представени разпечатки от медийни публикации, установяващи публично разгласяване на повдигнатото срещу ищеца обвинение и осъдителната присъда на Окръжен съд-Монтана за умишлена безstopанственост по чл.219, ал.3 от НК, включително и информация за същото, дадена от официалния сайт на Апелативна прокуратура-гр.София. Не са представени доказателства, които да установяват, че постановената оправдателна присъда е публично оповестена чрез средствата за масова информация с оглед изискванията на чл.11, ал.2 от ЗОДОВ.

От събраните по делото гласни доказателства се установява следното:

Св. М.В. е бивш колега и приятел на ищеца. Установява в показанията си, че през 1999 г. ищецът за първи път станал * на гр.*, като впоследствие още веднъж спечелил изборите за * с голяма разлика поради гласуването му доверие от народа. През втория мандат на ищеца С.ят бил поканен да заеме поста „*-*“. След като приключил мандата на ищеца двамата били *. Твърди, че срещу ищеца е проведена негативна кампания във вестниците и социалните мрежи, от която целия град е бил убеден, че се водят много дела срещу него и ще влезе в затвора, поради което Ц. не се кандидатира нито за *, нито за *. С.ят В. заявява, че докато бил в общинския съвет политически опоненти на ищеца ставали, за да го предизвикват, като твърдели, че срещу него се водят дела, както и че е „съсипал *та“. По думи на С.я оправдаването на Ц. не било разгласено. От показанията на В. се установява, че вследствие на негативната кампания ищецът се променил като човек. Станал затворен и не излизал на обществени места.

От показанията на св. Р.Ж. се установява, че заедно с ищеца били * в периода 2015-2019 г, като през този период се водело наказателното дело срещу него. По негови думи ищецът Ц. се ползвал с чисто име не само в *, а и в цяла България. С.ят Ж. твърди, че вследствие на воденото срещу Ц. дело, политическите опоненти на ищеца в * го обвинявали, че е виновен и че е с присъда. От показанията на св.Ж. се установява, че след 2019 г. помолил ищеца да се кандидатира отново за *, но поради всички атаки срещу него, последният отказал да участва в избори както за *, така и за *.

Св.М. Й. е майка на ищеца. От нейните показания се установява, че Ц. е бил * два мандата, след което станал *. Ползвал се с добро име в обществото. С.ката Й. заявява, че много хора я питали дали синът ѝ отново ще се кандидатира за *, но тя отговаряла, че след това, което той вече преживял не му трябвало. По думи на С.ката бащата и съпругата на ищеца изживели психически тормоз, заради воденото срещу него дело. Мнението на хората в града се променило за ищеца, като и към настоящия момент имало хора, които имат лошо мнение за него. Й. твърди, че до 2019 г. синът ѝ работел като *, а след това останал без работа, но хората му казвали, че не може да си намери работа заради това, че е осъждан.

От приложените в наказателното производство договори за правна помощ се установяват заплатени от Е. Ц. адвокатски възнаграждения, както следва: по образувано в ОС-Монтана НОХД №103/2014 г. - 1000 лева, по образувано в ОС-Монтана НОХД № 36/2015 г. има 4 бр. договори за правна помощ със следните заплатени от клиента суми: 3080 лв., 100 лв., 100 лв. и 200 лв., по ВНДОХ № 889/2016 г. по описа на САС – 1775 лв. Общо платените адвокатски възнаграждения за целия наказателен процес са в размер на 6255 лева.

При така установената от събраните доказателства фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

Безспорно е по делото, че в периода 16.05.2014 г. /дата на привличането на Е. Ц. в качеството на обвиняем/ – 22.08.2017 г. /дата на влизане в сила на оправдателната присъда/ е бил обвиняем, съответно подсъдим по наказателното производство за извършено престъпление по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК.

Действително в хода на наказателното производство с Присъда от 11.05.2016 г. по НОХД №36/2015 г. по описа на МОС Е. Ц. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение, а е признат за виновен за извършване на престъпление по чл.219, ал.3 вр. ал.1 и чл.26, ал.1 от НК, но впоследствие тази присъда е отменена от въззивната инстанция и Ц. е оправдан както за умишлената безстопанственост по чл.219, ал.3 от НК, така и по повдигнатото му обвинение по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК. Въззивното решение е оставено в сила с акт на ВКС от 22.08.2017 г. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че не следва да носи отговорност, тъй като за състава по чл.219, ал.3 от НК не е било повдигнато обвинение от прокурора. Това е така понеже отговорността по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ е обективна. При обективната отговорност се прилага принципът на риска, а не на вината. При обвинение в извършване на престъпление рискът е за прокуратурата, на която е предоставена държавната функция по обвинение в наказателния процес. С действията на прокуратурата по реализиране на наказателно преследване срещу определено лице се поставя началото на процес, който приключва или с прекратяване на наказателното производство, или с присъда. Когато присъдата е оправдателна, всички вреди, търпени от лицето, подложено на неоснователно преследване, са в причинно-следствена зависимост от повдигането на обвинение срещу него. Следователно се дължи обезщетение за всички вреди, тъй като в случая прокуратурата е сложила началото на причинно-следствения процес.

При така установеното, настоящият състав намира, че по обвинението за престъпление по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК е постановена оправдателна присъда, с което е осъществен фактическият състав на чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ - основание за ангажиране отговорността на Държавата за вреди, причинени на граждани от прокуратурата при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, в случая от незаконното обвинение в извършване на престъпление по чл.282, ал.2 във вр. ал.1, пр.3 във вр. чл.26, ал.1 от НК, което по смисъла на чл.93, т.7 от НК е тежко престъпление, тъй като предвиденото наказание за него е лишаване от свобода от една до осем години, като освен това съдът може да постанови и лишаване от право да се заема определена държавна или обществена длъжност. Не без значение е и фактът, че обвинението е свързано със заеманото от ищеца служебно положение – * на * *.

Безспорно е установено по делото, че в резултат на качеството му на обвиняем на Е. Ц. е взета мярка за неотклонение „подписка“ на 16.05.2014 г., като същата е останала непроменена в хода на наказателния процес до 19.10.2016 г., когато Софийския апелативен съд я отменя. Следва да се има предвид, че наложената мярка е с най-нисък интензитет на принуда и в най-малка степен ограничава правата и свободите на обвиняемия, респ. подсъдимия. Правото да се придвижва свободно е ограничено в много ниска степен, тъй като чрез тази мярка не се въвежда абсолютна забрана за обвиняемия, съответно подсъдимия да напуска местожителството си. Той може да го напуска, но с разрешение на съответния орган.

Общата продължителност на наказателното производство от 3 години, 3 месеца и 7 дни е в границите на разумния срок. Обвинението е тежало върху ищеца малко над 3 години. Несъмнено обвинението за тежко умишлено престъпление, което е свързано с длъжността на ищеца като * на * е оказало негативно влияние върху психическото му състояние, като е живял в страх и несигурност за бъдещето си. Видно от приложените медийни публикации повдигнатото обвинение е придобило публичност в медиите, с което ищецът е бил публично дискредитиран, засегнато е доброто му име и авторитет, претърпял е негативни изживявания и притеснения в личен и обществен план. Медийното отразяване е

имало сериозни негативни последици за ищеца в личен план и по отношение на авторитета му като * - орган на изпълнителната власт. Предвид длъжностното качество на ищеца като * на * *, очакванията и изискванията на обществото към него са били изключително завишени. Незаконното обвинение на ищеца в извършване на престъпление в качеството му на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, при което превишил властта и правата си с цел да набави за друго облага, е подкопало доверието на обществеността към него като * и само по себе си това обстоятелство е обусловило по – сериозни негативни последици върху неимуществената му сфера. В съдебната практика на ВКС се приема като общо правило, че незаконното обвинение на лица, упражняващи професии или изпълняващи длъжности, за които очакванията и изискванията на обществото за почтеност и законност са завишени, има по-силно и трайно негативно отражение върху неимуществената им сфера /Решение № 267 от 26.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 820/2012 г., IV г. о., ГК/.

От показанията на С.ите Р.Ж. и М. Й. се установява, че преди незаконното обвинение ищецът се е ползвал с уважението и одобрението на съгражданите си като *, намерило отражение в избирането му за такъв за два мандата, като след повдигнатото му обвинение и провелия се наказателен процес ищецът отказал да се яви на следващите избори като кандидат-*, тъй като мнението на хората в града за него се променило в негативен аспект. От показанията на св. М.В. се установява, че докато Ц. бил * неговите политическите опоненти в * го обвинявали, че е с присъда и е виновен. Това, както и промененото мнение на хората в гр.* за него е причината, поради която ищецът не желал да се кандидатира и за * на следващите избори.

От събраните гласни доказателства е видно, че причина за намаленото доверие към ищеца от страна на жителите на гр.*, е повдигнатото му обвинение в извършване на престъпление, свързано с работата му като *.

Показанията на св. М.В. и св. М. Й. са непротиворечиви по отношение на факта, че вследствие на повдигнатото обвинение срещу ищеца последният преживял вреди в личен план. Станал затворен човек и не излизал на обществени места. Също така той и семейството му изживели психически тормоз заради воденото срещу него наказателно производство. Променили се обществените нагласи спрямо него, а неговата репутация на почтен човек с добро име в обществото била опетнена.

На следващо място, от С.ските показания може да се направи обоснован извод, че незаконното обвинение е попречило и на кариерното му развитие, тъй като ищецът повече не желал да се кандидатира нито за *, нито за *, предвид променената спрямо него обществена нагласа, вследствие на воденото срещу него наказателно производство.

По думи на неговата майка – св. Й., ищецът и до ден днешен не може да си намери работа, тъй като в хората е затвърдена представата, че той е престъпник и е осъждан. Тези твърдения обаче не следва да се кредитират, тъй като по делото няма доказателства, които да установяват, че към настоящия момент ищецът е безработен и освен това активно е търсил работа.

Съдът намира за основателни твърденията на ищеца за липса на оповестяване сред обществото на оправдателните присъди, тъй като по делото няма представени доказателства за оповестяването им чрез средствата за масова информация.

Настоящия състав счита за неоснователни твърденията, че между ищеца и неговата съпруга настъпила раздяла, която да е в причинна връзка с повдигнатото обвинение, тъй като няма представено писмено доказателство, установяващо този факт.

Съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Според практиката на ВС, изразена в т. II на ППВС № 4/68 г., понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на конкретните обстоятелства - тежестта на обвинението, продължителността на наказателното

производство, данните за психичното състояние, негативни последици в обществен план и други. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление, съдът следва да прецени характера на обвинението, осъществени ли са спрямо обвинения мерки на принуда, продължителността на наказателното преследване, данните за личността на подсъдимия - доколко повдигнатото обвинение за деяние, което лицето не е извършило се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, семейното му положение, в т.ч. върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая.

Предвид всички горепосочени обстоятелства и съобразявайки икономическия растеж и стандарта на живот към датата на увреждането, съдът намира, че справедлив размер на обезщетение за причинените морални вреди, вследствие незаконното обвинение, е сумата от 30 000 лева , поради което и предявеният иск за неимуществени вреди се явява изцяло доказан и основателен до този размер и следва да бъде отхвърлен до предявени такъв от 50 000,00 лева. Обезщетението за неимуществени вреди следва да се присъди в глобален размер по воденото срещу ищеца наказателно производство.

Доказана и основателна в претендирания размер от 6255,00 лева е и претенция за имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на адвокатско възнаграждение за ползваната защита от адвокат в хода на наказателното производство. Несъмнено разноските, извършени в наказателното производство, представляват имуществена вреда и са пряка и непосредствена последица от увреждането (незаконното обвинение в извършване на престъпление). Адвокатското възнаграждение за защита в наказателното производство се включва в тези разноски, поради което при предявен иск по чл.2 от ЗОДОВ се дължи обезщетение за заплатения адвокатски хонорар.

Акцесорната претенция за заплащане обезщетение за забавено изпълнение с правно основание чл. 86,ал.1 ЗЗД, предявена в размер 27 980.52 лева за периода 22.08.2017г.-18.08.2022г., е основателна до размер 11037.62 лева за периода 19.08.2019г. до 18.08.2022г.. Размерът на законната лихва съдът определи върху присъдените обезщетения на основание чл. 162 ГПК с помощта на лихвен калкулатор достъпен на интернет адрес www.calculator.bg.

Относно акцесорното вземане за заплащане законната лихва като обезщетение за забавено изпълнение се явява основателно възражението на ответника за погасяването му по давност на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Оправдателната присъда е влязла в сила на 22.08.2017 г. Исковата молба, с която е предявен искът по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ е подадена пред *ския окръжен съд на 19.08.2022 г., поради което съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД претенцията за лихва за периода до 19.08.2019 г. е погасена по давност с изтичане на три години.

С оглед изхода на делото и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ на ищеца се следват разноски в размер на 11 лева платена държавна и банкова такса, както и с оглед изхода на спора платеното на адв. К. Б. адвокатско възнаграждение . Видно от приложените договори за правна защита размерът на договореното и платено възнаграждение по образуваното пред ОС-* гр.д. №243/2022 г. е 2630 лева, а пред ОС-Монтана е 1369 лева. Направени са от адвокат Б. пощенски разходи в общ размер от 5.24 лева, за които не са налице основания за присъждане в полза на ищеца, поради липса на доказателства да са заплатени от самия ищец като разноски за производството с оглед специалната разпоредбата на чл. 10,ал.3 ЗОДОВ, която определя дължимостта на разноските в производството по ЗОДОВ . С оглед уважените размери на исковете общо 47 292.62 лева при предявени такива в общ размер 84235.52 лева , то на ищеца се следва заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение

в размер на 2239.44 лева.

Водим от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България да заплати на Е.Ц., ЕГН *****, от гр. *, ул. „*“ № * на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ сумата 30 000 лева /тридесет хиляди лева/ обезщетение за неимуществени вреди и сумата 6255 лева / шест хиляди двеста петдесет и пет лева/ обезщетение за имуществени вреди от незаконно обвинение за извършено престъпление по досъдебно производство № 47/2013 г. по описа на ОСлО при Окръжна прокуратура – гр.Монтана и НОХД № 103/2014г. по описа на ОС-*, ведно със законна лихва от 19.08.2022 г. до окончателното изплащане, КАКТО и да му заплати сумата 11037.62 лева обезщетение за забавено изпълнение на горните суми за периода 19.08.2019г. – 18.08.2022г. , КАКТО да му заплати сумата 2250.44 лева разноски по делото, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за заплащане обезщетение за неимуществени вреди над уважения до предявения размер от 50 000 лева , КАКТО и предявения иск за заплащане обезщетение за забавено изпълнение над уважения до предявения размер от 27980.52 лева, КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд гр. София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Монтана: _____